

Arrest

nr. 157 550 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.W.M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Khost. U verklaart ongeveer 24 jaar oud te zijn en te zijn geboren in het dorp Zanikhel in het district Nader Shah Kot in de provincie Khost. U woonde heel uw leven in Afghanistan in de provincie Khost, eerst in uw geboortedorp en later ook 5 jaar in Khost stad. Verder reisde u voor uw werk naar nagenoeg alle Afghaanse provincies. In 2002 huwde u officieel (de nikkah of religieuze ceremonie deden jullie al toen uw echtgenote 17 jaar oud was) met uw huidige echtgenote H.B.. Jullie hebben samen 3 kinderen: een zoon S.A. (5-6 jaar oud) en 2 dochters Ma. (3-4 jaar oud) en Bi. (1-2 jaar oud). U bent alleen naar België gekomen, uw echtgenote en kinderen zijn nog in Afghanistan. Ze verblijven momenteel bij uw zus in Khesmatounkhel in Khost stad. Uw beide ouders zijn overleden. Verder heeft u

3 broers en 6 zussen. Uw 3 broers zijn overleden, uw zussen verblijven in uw geboortedorp Zanikhel, in de stad Khost en in het district Tani.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van uw werk voor de PRT van Khost.

Ongeveer 6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan richtte u samen met uw broer een bedrijf op voor de verhuur van machines, W.H. Construction and Road Building Company genaamd. Het bedrijf was gelegen in Mata China en het kantoor was in Afghan Tower, een beetje buiten de bazaar van Khost. Jullie kochten zelf ook enkele machines aan en de rest van de machines waren van andere bedrijven en particulieren, die jullie dan doorverhuurden aan aannemers uit Khost. Jullie verdienden op die manier een commissie op de verhuur van de machines.

Ongeveer 4-5 jaar geleden ontving u een dreigbrief vanwege de taliban. Het was een brief opgesteld door een zekere Noor Qasim, waarin hij vroeg aan de mensen van de regio Satou Kandar om u te vermoorden. Hij had u deze brief gestuurd als reactie op het feit dat u samen met enkele andere jongeren campagne had gevoerd en posters had opgehangen bij de parlementaire verkiezingen. U kwam op de hoogte van wat de taliban met u van plan waren via een zekere Bad., die uw vader kende van vroeger. N.Q. contacteerde u en wilde u proberen te rekruteren voor jihad, maar u weigerde. U ontmoette hem één keer en hij vroeg u de regering niet meer te steunen. U beloofde dit en hij verzekerde u dat u dan niet meer op de targetlijst van de taliban stond. U hebt later vernomen dat deze N.Q. ongeveer 2 jaar geleden om het leven zou gekomen zijn bij een drone aanval in Kunar.

U speelde cricket en was kapitein van het team van Khost. Jullie deden regelmatig mee met wedstrijden en wonnen het toernooi in Nangarhar in de regio van Ghazi Amanullah Khan. Bij jullie terugkeer naar Khost werd er een bijeenkomst georganiseerd en werden jullie gefeliciteerd. U gaf toen samen met enkele regeringsleden een toespraak en bedankte iedereen, wat werd uitgezonden in de media. Een zekere mauwlawi K.J., van wie u in het verleden ook nog les had gekregen, belde u op en beschuldigde u ervan een christen en een ongelovige te zijn, een pop en spion voor de overheid. U beledigde hem terug aan de telefoon en stopte met spelen voor het cricketteam. Het was ook op dat moment dat u uw bedrijf van de machines sloot.

Enkele maanden later begon u met een nieuwe job. Uit afkeer van de taliban en omdat u zich tegen hen wilde afzetten begon u samen te werken met de Amerikaanse PRT van Khost. Het ging om een project waarbij informatieborden/propagandaborden tegen de taliban werden geplaatst op verschillende plekken in Khost en ook nog in andere provincies zoals Paktya, Paktika en Logar. Dit project werd al een tijd geleden aangeboden, maar niemand wilde het doen omwille van de veiligheidsrisico's. U werd door 2 vrienden voorgesteld aan de Amerikanen van de PRT en besloot met hen te beginnen samen werken. U werkte mee aan de plaatsing van de informatieborden samen met 30 arbeiders en 20 mensen veiligheidspersoneel. Na elke opdracht werd u cash uitbetaald. U zelf en ook de andere mensen wiens beeltenis te zien was op de borden kregen een enorm bedrag uitbetaald, dit omwille van de veiligheidsrisico's die hieraan verbonden waren. Een kleine maand voor uw vertrek vond er een incident plaats in het district van Sabaray. Bij een explosie door een zelfmoordaanslag kwamen er verschillende mensen om het leven die met u samenwerkten. Ongeveer 5 dagen na dit incident voerden de taliban een raid uit op het huis van uw familie. 22 leden van uw familie werden hierbij om het leven gebracht, namelijk uw 3 broers en hun gezinnen. Toen de lichamen van uw familieleden werden begraven zou de mullah van de moskee, mauwlawi F.G. genaamd, de dorpelingen aangeraden hebben niet naar de begrafenis te gaan omdat de mensen die overleden waren ongelovigen waren en de christenen dienden. U wilde weten wat hier aan de hand was en u wilde mauwlawi F.G. spreken om te zien wat zijn aandeel was in de dood van uw familieleden en waarom hij mensen aanspoorde niet naar de begrafenis te gaan. Samen met 2 andere gewapende mensen trok u 's ochtends naar de moskee van mauwlawi F.G.. Op het moment dat jullie aankwamen bij de moskee werd het vuur op jullie geopend. U wist niet dat er op dat moment taliban aanwezig waren in de moskee en dat er enkelen van hen voor de veiligheid buiten op wacht waren blijven staan. Er werd een raket afgevuurd en die kwam terecht op de hoek van de moskee. Het dak van de moskee viel daarbij naar beneden en de moskee was grotendeels vernield. De mensen binnen in de moskee waren eveneens gewapend en hun explosieven bliezen ook op. Jullie renden weg en later hoorde u van uw neefje dat er 7 mensen om het leven waren gekomen, mauwlawi F.G., een zekere mauwlawi F.K., 3 Arabieren en 2 Tsjetsjenen. Na dit incident gedroegen de dorpelingen zich zeer vijandig tegenover u en ook de mensen van de regering die banden hadden met de taliban wantrouwden u. Er werd beslist dat u diende gearresteerd te worden. Uit angst voor uw leven besloot u het land te verlaten. U verbleef nog enkele dagen in het huis van een vriend en het districtshoofd van Duomando, F.S. genaamd. Daarna verliet u het land met de hulp van een smokkelaar.

U ontvluchtte Afghanistan in de zomer van 2013. U was ongeveer 10 maanden onderweg en reisde via Iran, Turkije, Griekenland (waar u 5 maanden in de gevangenis verbleef), Italië en Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 11 augustus 2014 en vroeg een dag later asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban en de Afghaanse regering. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kleurenkopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kleurenkopie van de vergunning van de registratie van uw bedrijf van machinerie, een kleurenkopie van uw badge van FOB Salerno en ook van uw wapenvergunning, kleurenkopieën van foto's van de informatieborden die u plaatste voor de PRT en van foto's van uw werkplek, kleurenkopieën van foto's van een aanslag, kopieën van foto's van de begrafenis van uw familieleden, een kopie van een brief die u kreeg van de taliban, kopieën van foto's van uw verblijf in de gevangenis in Griekenland, een brief die een medepassagier op de bus naar Brussel voor u schreef en 3 memory cards met foto's en video's.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan, alsook de incidenten die u aanhaalt en dewelke de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op tal van punten incoherent en tegenstrijdig, weinig logisch en weinig plausibel overkomen en bijgevolg niet geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over het werk dat u zou gedaan hebben voor het informatiebordenproject in samenwerking met de PRT (Provincial Reconstruction Team) van de provincie Khost. Uw verklaringen hieromtrent komen op tal van punten zeer vreemd, weinig logisch, weinig overtuigend en weinig aannemelijk over, zodat er dan ook de nodige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van wat u hierover vertelt.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u dit door u beweerde werk voor het informatiebordenproject van de PRT van Khost op onvoldoende overtuigende wijze aantoonst. U legt tal van kleurenkopieën van foto's voor en diezelfde foto's zijn ook terug te vinden op de memory cards die u neerlegt, maar verder kan u geen enkel document of tastbaar bewijsstuk neerleggen van deze door u aangehaalde werkzaamheden. U stelt wel een contract met hen te hebben gehad, maar u zou hier geen documenten van hebben (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 8). Deze verklaring op zich komt al zeer weinig plausibel over. Het is niet aannemelijk dat u dit werk voor de PRT van Khost gedurende een jaar zou gedaan hebben maar dat u hier nooit een officieel contract voor zou getekend hebben en hier geen exemplaar van zou gekregen hebben. Het gaat hier immers over een officiële instantie van de buitenlandse troepen. Het feit dat u wel kleurenkopieën kan voorleggen van tal van andere documenten maar zelfs geen kopie van een contract met de PRT kan aantonen is zeer vreemd en kan niet overtuigen. U stelt dat u wel een paar documenten had van de PRT in uw kantoor, maar u weet niet of dat nog open is (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat u op dit moment nog de nodige familie heeft in Khost in Afghanistan (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 14 en 16) en u kreeg bovendien nog na het eerste interview op het CGVS in januari 2015 een kopie van uw taskara doorgestuurd via email van uw neef (CGVS gehoor 11/02/2015). Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u uw familie contacteert, of andere mensen die u nog kent in Khost, om u de nodige documenten op te sturen die uw werk bij de PRT kunnen staven. U kan hierop louter zeggen dat iedereen u haat omwille van wat u gedaan heeft en dat iedereen u wil onthoofden en dat u niemand heeft waarop u kan rekenen (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 5). U zou ook nog geld moeten aan de verhuurders van uw kantoor in Afghan Tower en daarom zou uw familie daar niet meer heen kunnen gaan (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 5). Indien uw familie echter werkelijk iets te vrezen zou hebben vanwege achterstallige schulden bij de verhuurders van uw kantoor dan zou toch logischerwijze verwacht worden dat die verhuurders bij uw familie al naar dat geld zouden komen vragen zijn. Dat blijkt echter nergens uit uw verklaringen. Uw familie is nog in Khost op dezelfde plek als voordien en ondervindt geen problemen (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 17). Ook op email zou u verder niets hebben staan van documenten om uw samenwerking met de PRT aan te tonen (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 12). De foto's die u toont van uw werk bij de PRT zijn om te beginnen slechts kleurenkopieën en de beelden die u voorlegt van de borden kunnen door eender wie en eender waar genomen zijn. De enkele beelden waarop u zelf te zien bent op het project tonen dat u daar geweest bent maar tonen niet uw effectieve werkzaamheden aan. U kan er net zo goed een dag op bezoek zijn geweest bij iemand die daar werkt en die u kent en dan enkele foto's hebben genomen. U staat op deze foto's ook steeds met dezelfde kledij afgebeeld, ze zijn dus duidelijk op dezelfde dag genomen. Verder beweert u dat uw beeltenis te zien zou zijn op enkele van deze informatieborden. De foto's die u daarbij aanduidt kunnen

echter bezwaarlijk gerijmd worden met uw huidige fysieke verschijning. En aangezien deze beelden dateren van het jaar voor uw vertrek en dus zeer recent zijn, kan worden aangenomen dat u er toen ongeveer hetzelfde uitzag als nu. U legt de nadruk op één specifiek bord waarop u zou te zien zijn met een telefoon in uw hand en waarop zou worden aangemoedigd het erop vermelde telefoonnummer te contacteren bij verdachte zaken (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 10). Dat bord nauwkeurig bekeken en ook vergeleken met de foto's van de andere borden die u voorlegt, maakt echter duidelijk dat het hier om een vervalsing gaat van uw kant. Uit de kleurenkopie van de foto blijkt duidelijk dat uw beeltenis hier achteraf werd opgeplakt. Er zijn immers een duidelijk kleurverschil en een lijn te zien op de plek waar u staat en ook de rode en groene kleur van de boog die over heel het bord loopt gaan niet door achter u die aan het telefoneren is (zie kleurenkopie van foto die u heeft neergelegd in de map 'documenten' in uw administratief dossier). Bovendien blijkt uit de vertaling dat er zelfs een fout staat in de tekst die op dit bord wordt afgebeeld. In plaats van het woord 'samenwerken' werd het woord 'Afghani' (de Afghaanse munteenheid) gebruikt (zie vertaling door tolk tijdens interview, CGVS gehoor 13/01/2015, p. 10). In vergelijking met de foto's van de andere borden die u neerlegt is tot slot op te merken dat op dit bord boven uw beeltenis in de rechter bovenhoek het logo van ISAF vermeld wordt, maar dat dit op geen enkel van de andere borden zo is. Op alle andere borden staat het logo van het Afghaanse leger en van de regering. U heeft geen enkel idee hoe het zou komen dat alleen op dit ene bord achter uw beeltenis het logo van ISAF staat (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 12). Samenvattend dient hier dan ook gesteld te worden dat u met louter deze kopieën van foto's, waarbij dan nog de nodige bedenkingen kunnen gemaakt worden, uw werkzaamheden in samenwerking met de PRT van Khost niet aantoonde. Indien u dit werk werkelijk zou gedaan hebben gedurende 1 jaar dan zou logischerwijze en redelijkerwijze van u verwacht mogen worden dat u hier de nodige authentieke en bewijskrachtige documenten van voorlegt.

Ten tweede komen uw verklaringen over dit werk dat u deed en de hele opzet van dit project op tal van punten dermate vreemd en weinig plausibel over, dat ook hierdoor uw geloofwaardigheid in vraag gesteld wordt. U gevraagd naar de precieze reden waarom de PRT dergelijke borden plaatste, stelt u dit eigenlijk niet juist te weten, u denkt dat het een politieke zaak was en dat ze wilden dat de taliban hun gezicht zouden verliezen (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 11). U dan gevraagd waarom u besliste uw eigen beeltenis te laten zien op deze foto's, stelt u dat u de taliban duidelijk wilde maken dat u tegen hen was, u wilde hen op een bepaalde manier confronteren en daarom deed u het (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 7 en 11). Dergelijke bewering komt zeer weinig aannemelijk over binnen de context van de Afghaanse maatschappij. U gevraagd naar het feit of u dan niet stil stond bij de enorme risico's dat dit inhield voor u persoonlijk, stelt u dat u de gevolgen wel kende maar dat u het toch wilde doen (CGVS gehoor 11/02/2015). U lijkt hier toch behoorlijk licht over te zijn gegaan over iets zeer ernstigs dat zowel u als uw familie in serieuze problemen kon brengen. Dergelijke vaststellingen plaatsen de nodige twijfel bij uw verklaringen en de hele context die u schetst. U gevraagd naar wie bijvoorbeeld de andere personen op de borden zijn, dan vertelt u over de leden van een bodybuilding club, genaamd AmarGul Club, die u zou gecontacteerd hebben omdat ze er 'sterk' uitzagen. U zou hen elks 10 000 dollar hebben betaald voor hun beeltenis op het bord. Zij staan dan op het bord afgebeeld als de Afghaanse Special Forces (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 17). Dergelijke verklaringen komen eerder absurd en dermate vreemd over dat er de nodige vragen bij rijzen. U noemt verder de namen van 3 Amerikanen van de PRT met wie u zou samengewerkt hebben, maar u dan gevraagd iets meer over deze personen te vertellen, blijft u volledig in het ongewisse. Dit lijkt vreemd aangezien u verklaart gedurende een jaar te hebben meegewerkt aan dit project en deze personen kende (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 7-8). Eén van hen, een zekere D.S., vermeldt u later opnieuw, maar u dan iets meer gevraagd stelt u geen idee te hebben wie hij is en geen info te hebben over hem (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 9). Tijdens de 2 interviews op het CGVS worden u dan ook enkele vragen gesteld over de precieze kostprijs van dit hele project en naar wie en wat dit geld juist ging. U vermeldt telkenmale hallucinant hoge bedragen (100 000en dollars) en bovendien ook telkens andere bedragen (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 17-18 en gehoor 11/02/2015, p. 10), waardoor uw verklaringen hieromtrent verward overkomen en u de indruk wekt zo maar iets te zeggen. U zou ook telkens deze enorme hoeveelheden geld in cash zijn uitbetaald door de PRT (CGVS gehoor 11/02/2015, P; 10-11), wat eveneens zeer weinig plausibel overkomt. Het doel en de hele opzet van dit project dat u beschrijft komen zeer vreemd en weinig plausibel over binnen de huidige Afghaanse context. Dat een PRT dergelijke immense bedragen zou neertellen om daarbij dan nog eens heel wat Afghaanse burgers, waaronder u, rechtstreeks in groot gevaar te brengen door hun foto's af te beelden in propaganda tegen de taliban, lijkt eerder absurd en niet aannemelijk. Bovendien stelt u dat deze borden regelmatig vernield werden (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 18) –wat ook te zien is op de beelden die u neerlegt. U voegt toe dat het propagandapolitiek zou zijn geweest van de Amerikanen maar dat de mensen er niets bij wonnen want dat niemand rapporteerde over de taliban (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 18). Hier lijkt het dan toch ook nutteloos dat er zoveel geld zou betaald worden en dat verschillende mensenlevens in

gevaar zouden gebracht worden en dit eigenlijk voor niets. Het enige wat u hierop kan antwoorden is dat u eigenlijk niet weet wat het nut was van de borden (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 18). U herhaalt te denken dat er een politieke factor achter zat en u weet niet waarom uw foto op de borden werd gezet, het zou de beslissing van de PRT geweest zijn. U weet ook niet waarom ze dat geld spendeerden (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 12). U dan gevraagd of u niet vroeg aan de mensen van de PRT wat de juiste en concrete bedoeling was van dit hele project, stelt u dat u er niet om gaf, u wist gewoon dat het tegen de taliban was (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 12). U speelt hier duidelijk met uw leven door uzelf zo herkenbaar af te beelden op die borden maar tegelijkertijd lijkt u eigenlijk geen interesse te hebben in wat de ware toedracht was van het hele project. Dergelijke verklaringen komen zeer vreemd over. De vaststelling bovendien dat de hele opzet van dit project waarbij u zou betrokken geweest zijn dermate vreemd en weinig plausibel overkomt, stelt dan ook zeer ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van het hele verhaal dat u hierrond vertelt. Bovendien oordeelt het CGVS, zoals reeds werd aangehaald, dat zelfs indien u op professioneel vlak toch op de één of andere manier zou betrokken zijn geweest bij een dergelijk project en hierdoor enige problemen zo gekregen hebben in Khost, dat u deze problemen dan kan vermijden door u te hervestigen in Kabul stad. Bij dit alles dient ook nog kort te worden opgemerkt dat het CGVS uw verklaringen over het werk dat u deed voordat u met de PRT zou beginnen samenwerken zijn niet in twijfel trekt. Het CGVS wil niet betwisten dat u een eigen bedrijf heeft gehad in Khost en machines verhuurde aan aannemers en particulieren. U legt hier een begin van bewijs van voor en uw verklaringen hieromtrent komen plausibel over.

In tweede instantie zijn er de problemen die u aanhaalt te hebben gehad omwille van uw samenwerking met de PRT, de incidenten die gebeurd zijn en die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht. Hierbij dient te worden opgemerkt dat hier al meteen de nodige vragen bij gesteld kunnen worden gezien bovenstaande argumentatie en de vaststelling dat uw verklaarde werkzaamheden bij de PRT ongeloofwaardig overkomen. Daarbij komt nog dat in uw verklaringen over deze gebeurtenissen verschillende markante tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen opgemerkt worden, die raken aan de kern van uw asielrelaas. U kan van deze incidenten ook geen duidelijk aantoonbaar bewijsmateriaal voorleggen.

Om te beginnen zijn er uw verklaringen over de moord op 22 van uw familieleden, uw 3 broers en zijn gezinnen. U gevraagd naar de directe reden voor dit toch wel zeer ernstige incident blijven uw verklaringen echter eerder verwarrend en weet u eigenlijk zelf niet echt goed of het te maken had met uw samenwerking met de PRT of dat het in het verlengde lag van een oude vijandschap binnen uw familie (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 15). U vertelt eerst dat het de taliban waren die een raid uitvoerden op het huis van uw familie en dat daarbij 22 leden van uw familie werden gedood (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 9). Even later echter stelt u dat uw broers banden hadden met de taliban en dat ze tegen u stonden in dit alles. Ze zouden sympathie gehad hebben voor de taliban en u zou geen contact meer met hen gehad hebben sinds dat u begon te werken met de Amerikanen (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 15). Met dergelijke verklaringen lijkt u zichzelf toch tegen te spreken. Waarom zouden de taliban immers uw 3 broers en hun gezinnen uitmoorden als zij juist sympathie hadden voor de taliban en uw werk niet goedkeurden. U nog een keer gevraagd of u echt niet weet wat de juiste reden was voor deze moord, de taliban of het gronddispuut binnen uw familie, stelt u het niet te weten (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 15). Aangezien het hier om een essentieel feit gaat in het asielverhaal dat u vertelt komt het toch zeer vreemd over dat u hier zo vaag en weinig concreet over blijft. Bij uw 2e interview op het CGVS spreekt u op het einde opnieuw over het bestaan van een landdispuut binnen uw familie. U stelt nu plots ook daarvoor zelf een terugkeer te vrezen en u vreest dat ze uw kinderen zullen doden om u te raken (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 17). In verband met dit landconflict dat u aanhaalt dient korte te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment enig bewijs voorlegt dat het bestaan van dit dispuut concreet kan staven of aantonen. U stelt daarvan geen bewijzen te hebben (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 17). En verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vrees hieromtrent ook louter veronderstellend van aard is. U stelt sinds dat u het land verlaten heeft te denken dat u hierdoor bij terugkeer problemen zou kunnen krijgen (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 17). Op de vraag waarom ze dan uw kinderen zouden doden, stelt u dat ze zullen zien dat ze zullen opgroeien en dat ze op een dag het land zullen claimen (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 17). Dergelijke verklaringen zijn louter gebaseerd op vermoedens die in de toekomst zouden kunnen gebeuren, u ondersteunt deze nergens met aantoonbare feiten of bewijsmateriaal. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat verschillenden van uw familieleden, zo bijvoorbeeld uw zussen, nog in uw geboortedorp wonen in Khost en nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij dergelijke problemen hebben in verband met familiegronden. U stelt hierover niets te weten want u hebt niet meer met hen gesproken (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 17). U spreekt bij uw 2e interview plots ook nog over een vijandschap uit het verleden omdat uw vader in het verleden voor Jalaluddin Haqqani zou gewerkt hebben en u bent zeker dat sommige mensen daar niet blij mee waren. 10-13 jaar geleden zouden hierdoor ook enkele van uw familieleden omgekomen zijn (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 14). U gevraagd of deze zaken uit een ver verleden iets te maken hebben

met de reden waarom u nu recent het land verlaten heeft, stelt u van niet (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 14). Samenvattend kan hier gesteld worden dat u er dus eigenlijk zelf helemaal geen idee van heeft wat de juiste oorzaak was van de dood van 22 van uw familieleden.

U heeft er het raden naar of het de taliban waren of het om een landdispuut ging of het te maken had met een vijandschap uit een ver verleden. Opnieuw vage en verwarrende verklaringen die de waarachtigheid van uw asielrelaas niet ten goede komen. Daarbij komt dat u geen enkel duidelijk en objectief aantoonbaar bewijsstuk kan voorleggen van de dood van uw familieleden. Dit komt vreemd over omdat het hier toch gaat om de moord op 22 mensen en dat dit toch op de één of andere manier moet gedocumenteerd geweest zijn. U vertelt dat het door verschillende mediakanalen werd gerapporteerd, maar u zou het niet kunnen terugvinden. U zou naar de website van de taliban gegaan zijn maar kon ook daar niets vinden. U stelt dan ook dat het de taak is van het CGVS om die informatie te vinden, u vindt dat u het recht heeft bescherming te krijgen op basis van uw problemen (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 15). Het is echter uw taak om de problemen die u stelt te hebben gehad en de reden waarom u een vervolging vreest in uw land van herkomst te staven met de nodige documenten. Indien dit incident met uw familieleden werkelijk gebeurd was, zou logischerwijze en redelijkerwijze van u verwacht mogen worden dat u hier iets tastbaars van zou kunnen neerleggen. Zeker omdat het om een incident van dergelijke omvang gaat. Het enige wat u voorlegt met betrekking tot dit incident zijn 2 kopieën van foto's afgeprint van het internet, waarop een begrafening wordt afgebeeld. U stelt dat dit om de begrafening van uw familieleden gaat maar u kan dit niet objectief aantonen. Deze foto kan u evengoed ergens van het internet gehaald hebben en dit kan een beeld zijn uit eender welk dorp in Afghanistan. De mensen op de foto benoemt u als uw dorpeelingen en u noemt enkele namen (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 4), maar het lijkt zeer vreemd dat er niemand van uw eigen familieleden op de foto staan en aanwezig waren bij de begrafening. Ook op de memory cards die u voorlegt staan enkele foto's van graven afgebeeld, op enkele daarvan poseert u bij de graven. Ook hier kan u gewoon een foto hebben genomen bij eender welk graf in uw dorp of elders in Afghanistan. Indien dit incident werkelijk zou gebeurd zijn met uw familie dan zou u logischerwijze zaken als overlijdensaktes kunnen voorleggen, foto's met daarop uw familieleden bij de graven en objectieve informatie zoals berichten uit de media, waarvan u stelt dat ze er wel degelijk zijn.

Ten tweede zijn er dan uw verklaringen over het incident bij de moskee waarbij mauwlawi F.G. en 6 andere mensen om het leven zouden gekomen zijn en wat de directe aanleiding zou zijn geweest voor uw vertrek. In wat u hierover vertelt dient een dermate grote en markante tegenstrijdigheid te worden opgemerkt dat er dan ook geen geloof kan gehecht worden aan deze verklaringen. Zo vertelt u in uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de imam/mullah van de moskee, F.G., zou gezegd hebben dat uw familieleden niet mochten worden begraven. U zou daarop op zoek zijn gegaan naar de imam en u viel de moskee aan samen met 2 veiligheidsmedewerkers. Daarop zou u F.G. en nog 6 andere personen dood geschoten hebben (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 5). Tijdens uw interviews op het CGVS vertelt u echter plots een heel ander verhaal. U zou naar de moskee gegaan zijn samen met 2 andere gewapende mensen. Op het moment dat jullie aankwamen bij de moskee werd het vuur op jullie geopend. U wist niet dat er op dat moment taliban aanwezig waren in de moskee en dat er enkelen van hen voor de veiligheid buiten op wacht waren blijven staan. Er werd een raket afgevuurd en die kwam terecht op de hoek van de moskee. Het dak van de moskee viel daarbij naar beneden en de moskee was grotendeels vernield. De mensen binnen in de moskee waren eveneens gewapend en hun explosieven bliezen ook op. Jullie renden weg en later hoorde u van uw neefje dat er 7 mensen om het leven waren gekomen, mauwlawi F.G., nog een zekere mauwlawi F.K., 3 Arabieren en 2 Tsjetsjenen (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 10). U hiernaar gevraagd blijkt u geen verklaring te hebben voor deze flagrante tegenstrijdigheid. Na uw interview bij DVZ stuurde uw advocaat een brief naar het CGVS, waarin melding werd gemaakt van enkele fouten die waren gebeurd bij de vertaling van het interview bij DVZ (zie brief advocaat in uw administratief dossier). In deze brief spreekt uw advocaat over 30 bewakers en 20 mensen die voor u werkten en dat dat fout werd vertaald. Er wordt ook verwezen naar slechts 7 mensen die betaald werden om op de foto te staan en u zou 400 000 dollar hebben gekregen voor de foto's en 700 500 voor de borden. Verder zou u ook geen 2 maar 3 dagen bij uw vriend hebben verbleven voor uw vertrek uit het land. In deze brief wordt echter nergens melding gemaakt van deze foute vertaling in verband met het incident aan de moskee van mauwlawi F.G.. U hiernaar gevraagd stelt u daar niet op te hebben gelet toen het u werd voorgelezen. Zelfs wanneer uw advocaat het nog eens voorlas lette u er niet op, het was pas later dat u eraan dacht dat het niet zo was gebeurd (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 10). Uw verklaringen van het interview bij DVZ werden u dus duidelijk 2 keer voorgelezen maar u zou er telkens niet opgelet hebben dat er dergelijke markante vertaalfout werd gemaakt. U beaamt er inderdaad niet op te hebben gelet en voegt toe dat het onmenselijk is de wijze waarop u hier moet verblijven in het centrum met 8 andere mensen in een kamer en dat dat spanning met zich meebrengt (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 10-11). Dit is echter absoluut geen afdoende verklaring. U lette blijkbaar wel op de andere vertaalfouten die werden gemaakt en dat

ging om eerder kleine zaken zoals het aantal van mensen dat voor u werkte, een bedrag en het aantal dagen dat u voor uw vertrek ergens zou verbleven hebben. Maar de vertaalfout over het feit of u al dan niet 7 mensen zou dood geschoten hebben kon u zich niet herinneren of daar lette u niet op. Het enige wat u hier verder op kan zeggen is dat u niet wist hoe het ging, een interview en dat u aanvaardt dat u een fout heeft gemaakt (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 11 en gehoor 11/02/2015, p. 15). Dergelijke frappante tegenstrijdigheid in uw verklaringen, die u tot 2 maal toe werden voorgelezen en waarvoor u geen afdoende verklaring heeft, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Dit maakt dan ook dat de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan ongeloofwaardig wordt bevonden door het CGVS. En hier dient eveneens aan toegevoegd te worden dat u niets van document of tastbaar bewijsmateriaal kan voorleggen om dit door u aangehaalde feit te staven.

In derde instantie dient er nog kort iets gezegd te worden over de brief die u 4-5 jaar geleden verklaart te hebben verkregen vanwege de taliban, nog voor alle problemen begonnen die tot uw vertrek hebben geleid. U bevestigt hieromtrent letterlijk dat u er nooit over gedacht heeft omwille van deze brief het land te verlaten (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 4). En daarbij stelt u even later duidelijk dat toen u N.Q. van de taliban, die u de brief zou verstuurd hebben, ontmoette en u hem beloofde de regering niet meer te steunen en dat hij u dan zou gezegd hebben dat u niet meer in de targetlijst van de taliban stond (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 5). Verder voegt u toe te hebben vernomen dat deze N.Q. intussen 2 jaar geleden gestorven zou zijn en u heeft verder ook niets meer vernomen van zijn collega's (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 5). Het is dus duidelijk dat deze brief niet meer kadert binnen uw huidige vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Daarbij komt dat u er nooit eerder dan bij uw 2e interview op het CGVS ook maar iets van vermeld heeft, u zou deze brief vergeten zijn geweest, maar uw neef stuurde hem mee op met uw taskara (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 5-6). U dan gevraagd wat er precies in deze brief geschreven staat, stelt u dat niet in detail te weten want u heeft het niet gelezen, het is immers een brief van 4 jaar geleden. U hebt het wel ooit gelezen maar vond het niet meer zo belangrijk om dat nu nog te weten en daar nu nog uitleg over te geven (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 6). Met dergelijke verklaringen maakt u duidelijk dat deze brief niets te maken heeft met uw huidige vluchtaanleiding en uw vrees voor een recente terugkeer.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b. u toont op basis van voorgaande verklaring niet aan een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Daarbij dient ook nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote en kinderen op dit moment nog in Khost in Afghanistan verblijven, op dezelfde plaats als waar jullie voordien samen woonden. U zou haar op het moment van uw vertrek niet hebben meegenomen omdat ze toen zwanger was en het kindje bijna geboren moest worden (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 14). Dat is intussen 2 jaar geleden dus indien de situatie zo gevaarlijk zou zijn voor u en uw gezin in Afghanistan dan zou toch logischerwijze van u verwacht worden dat u intussen uw echtgenote en kinderen ook zou hebben laten vertrekken. U blijkt daar nooit enige regelingen voor te hebben getroffen. U stelt contact te hebben met uw familie, ze gaan niet naar buiten want de situatie is daar gevaarlijk en ze zouden niets meer gehoord hebben van de mensen met wie u problemen had (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 17). Het lijkt dan toch behoorlijk onaannemelijk dat indien u werkelijk de problemen heeft gehad die u beschrijft dat u dan uw echtgenote en kinderen nu al 2 jaar lang in die situatie laat leven en dat u niet probeerde eveneens een vertrek voor hen te regelen. En daarbij is het ook weinig waarschijnlijk dat indien u werkelijk de problemen zou hebben gehad die u beschrijft dat uw echtgenote en andere familieleden dan nu niet meer zouden lastig gevallen worden. Deze vaststellingen dragen alleen nog maar meer bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. U legt bovendien niets van originele documenten voor en kopieën zijn op gemakkelijke wijze te vervalsen. Zoals reeds werd aangehaald in bovenstaande argumentatie worden uw verklaringen dat u een eigen machine verhuurbedrijf had niet betwist door het CGVS en dus evenmin de documenten die u hieromtrent voorlegt (vergunning registratie bedrijf, wapenvergunning en badge basis). In verband met de kleurenkopieën van foto's die u voorlegt over uw medewerking in het bordenproject van de PRT van Khost, werd reeds uitvoerig geargumenteed dat hier weinig geloof aan kan gehecht worden. U legt verder nog enkele kleurenkopieën voor van een aanslag die zou gebeurd zijn binnen uw werksfeer in het district van Sabaray. Deze foto's tonen echter louter een opgeblazen auto en een gewonde persoon, dit kan eerder wie zijn en de beelden kunnen eender waar genomen zijn. Over de kleurenkopieën van beelden van de begrafenis van uw familieleden, over de beelden op de memory

cards en over de kopie van de brief van de taliban werd in bovenstaande argumentatie eveneens reeds uitvoerig gesproken. De kopieën van foto's die u verder nog voorlegt van uw verblijf in de gevangenis in Griekenland en de brief van een mede passagier op de bus in Brussel houden geen enkel verband met uw asielmotieven. Aan dit alles dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, naar de normen van uw land van herkomst, zeer welstellend was in Afghanistan. Om te beginnen kan uit uw verklaringen worden opgemaakt dat u economisch gezien van goede afkomst bent. U vertelt over de kippenboerderijen van uw familie die verkocht werden voor 8 miljoen Pakistaanse roepies (wat overeen komt met meer dan 68 000 euro) (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 11). U heeft het ook over uw echtgenote die bij haar zus verblijft nu en mee wordt onderhouden door diens man die in Dubai werkt (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 14). Wanneer u verder gevraagd wordt naar de huidige financiële situatie van uw familie in Afghanistan, stelt u dat het op dat gebied goed gaat met hen en dat ze financieel geen problemen hebben (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 16). Daarbij komt dat u zelf een eigen bedrijf had dat machines verhuurde, waarmee u goed uw onderhoud verdiende (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 13). De bedragen die u daarna stelt te hebben verdiend met uw werk bij de PRT komen, zoals blijkt uit bovenstaande argumentatie, weinig aannemelijk over. Maar uit uw verklaringen blijkt wel dat u ook de laatste jaren voor uw vertrek goed moet verdiend

hebben naar Afghaanse normen. Wanneer u gevraagd wordt of u een paspoort had en of u daar soms mee reisde dan stelt u naar Tadjikistan, naar Dubai en naar India te zijn gereisd en dit met vrienden op vakantie. Voor deze vakanties diende u telkens een waarborg te betalen om een visum te kunnen bekomen. En u noemt daarbij bedragen op van 150 dollar voor Dubai, 200 dollar voor Tadjikistan en 1200 dollar voor India (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 6). De vaststelling dat u dergelijke bedragen zomaar kon neertellen voor plezierreisjes met uw vrienden toont aan dat u behoorlijk welstellend was in Afghanistan. Deze vaststellingen in combinatie met het feit dat u een gezonde jonge man bent, dat u Dari, Pashtou en ook wat Engels spreekt en al de nodige werkervaring heeft gehad in Afghanistan –u had immers een eigen bedrijf- laten het CGVS toe te oordelen dat u in staat bent uw leven opnieuw op te bouwen in Kabul stad. Uw verklaring dat u nooit naar school zou zijn geweest, buiten 8 jaar naar de madrassa (moskeeschool), rijmt absoluut niet met het latere beroepsprofiel dat u voorlegt als bedrijfsleider en verantwoordelijke voor verschillende mensen en kan ook niet rijmen met de wijze waarop u overkomt tijdens de verschillende interviews. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkele vorm van onderwijs hebt genoten in Afghanistan. En tot slot blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u een vriend heeft in Kabul stad, A.Q. genaamd, bij wie u vroeger soms wel enkele dagen verbleef als u in Kabul was (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 13). U zou nu geen contact mee met hem hebben maar dit uiteraard wel kunnen herstellen bij terugkeer. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 *juncto* 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"[...]

- Aangaande de foto's van de campagne

Verweerster is vooreerst van oordeel dat de verklaringen van verzoeker over zijn werkzaamheden bij PRT, zijnde het feit dat verzoeker op reclameborden staat, weinig coherent zijn.

Dit vooreerst omdat verzoeker enkel kleurenfoto's van de reclameborden zelf kan voorleggen maar voor de rest geen enkel ander bewijs zoals bijvoorbeeld een contract. Verzoeker heeft echter wel degelijk meegedeeld dat er een contract werd getekend (administratief dossier verweerster, gehoorverslag p. 7 tweede verhoor bij het CGVS).

Daarenboven tonen de foto's waarop verzoeker te zien is volgens verweerster niet aan dat hij daadwerkelijk werkzaam was voor PRT. Hij kon er immers ook gewoon gepasseerd zijn en een foto getrokken hebben. De foto's waarvan verzoeker heeft gezegd dat hij zelf op de reclameborden staat vertonen volgens verweerster onvoldoende fysieke gelijkenis met verzoeker.

Wat betreft de foto waarbij verzoeker een telefoon in de hand heeft op het reclamebord, is verweerster van mening dat het hier om een vervalsing gaat, bovendien zou een taalfout op dit bord staan en staat er ISAF in plaats van het logo van het Afghaanse leger zoals op de andere borden.

Verzoeker kan zich hier helemaal niet mee akkoord verklaren. Ten eerste is er wel degelijk een fysieke gelijkenis tussen de persoon op het reclamebord en verzoeker zelf (stuk 6). Ten tweede stelt verweerster "onderzoek" te hebben gedaan naar dit reclamebord. Dit onderzoek zou uitgewezen hebben dat er valsheid in het spel is.

Echter nergens in het administratief dossier valt hiervan iets terug te vinden. Nochtans valt het regelmatig voor dat dossierbehandelaars vragen stellen aan experts dewelke dan in het administratief

dossier figureren. Er mag worden vanuit gegaan dat de dossierbehandelaar geen expertise heeft in het nagaan van vervalsingen op foto's, het is dan ook merkwaardig dat verweerster verwijst naar een "grondig onderzoek" terwijl daarvan geen spoor valt terug te vinden in het administratief dossier.. Bovendien is het louter veronderstellen dat omdat op het ene bord ook nog een logo staat van het Afghaanse leger terwijl op het andere van ISAF onvoldoende om de geloofwaardigheid van de foto's onderuit te halen.

- Aangaande de informatie over de campagne

Verweerster is van mening dat verzoeker tot slot onvoldoende kon weergeven met welke reden de borden werden geplaatst en dat hij onvoldoende kon weergeven waarom hij zelf beslist heeft op de borden te staan.

Verzoeker kon daarenboven onvoldoende informatie geven over de 3 Amerikanen waarmee hij had samengewerkt volgens verzoekster en ook de uitleg over de andere personen op de borden die door verzoeker in een bodybuildingclub werden gerekruteerd om het Afghaanse leger uit te beelden acht verweerster bevreemdend.

Echter is het niet zo vreemd dat verzoeker inderdaad werd gecontacteerd door PRT. Immers, verzoeker werkte voorheen op de Salerno Basis (gehoorverslag dd. 13 januari 2015, p. 4). Deze basis wordt regelmatig bevolkt door PRT Khost en is reeds het onderwerp geworden van een aanval door de taliban. Het dient te worden opgemerkt dat verweerster niet twijfelt aan de eerdere tewerkstelling van verzoeker aldaar.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker toch details kan weergeven die zijn betrokkenheid met PRT staven:

"Ik wist 2 mensen Nasimullah Danish en Mir Shabaz die me namen naar PRT daar werd ik voorgesteld aan mensen als David Seax, Douglan Swin en Fernando Heraj (...) en we hadden 300 borden die we begonnen in provincie Paktika, van Urgun tot Chardiwal op de main road die naar Ghazni gaat en de escort was door Omar" (administratief dossier verweerster, gehoorverslag dd. 13 januari 2015 p. 9).

"Ze waren allemaal geregistreerd bij de Amerikanen en bij enige verwonding werden ze door hen verzorgd. (...)" (administratief dossier verweerster, gehoorverslag dd. 13 januari 2015, p. 12).

"Zij gaven ons een cassette en daar stond alles op en we gaven het aan het bedrijf en zij publiceerden het. Waar en hoe werd deze foto genomen? In Salerno base. De anderen werden door hen zelf gedaan. Hier sta ik ook op." (administratief dossier verweerster, gehoorverslag dd. 13 januari 2015, p. 18).

"Ja de screening had plaats, vingerafdrukken, foto's van mijn ogen in de PRT en in Basis in Hardez en ook in basis van Logar Shing en ook in Paktika als er iets gebeurde met ons dan konden we makkelijk naar een ziekenhuis gaan daar voor behandeling." (administratief dossier verweerster, gehoorverslag dd. 11 februari 2015, p. 9).

"Wie was uw contactpersoon bij PRT? Tolk had ik Kamal Sadat, David Seas, we kregen GPS van hem ook en de eerste foto's die we installeerden in Paktika" (administratief dossier verweerster, gehoorverslag dd. 11 februari 2015, p. 9)

"Waar werden de beelden op de borden geprint? Tadjikistan (Spingar company)" (administratief dossier verweerster, gehoorverslag dd. 11 februari 2015, p. 10 en 13).

Verweerster stelt zich toch de meeste vragen bij het project, zij acht het vreemd dat PRT hallucinante bedragen zou geven aan mensen wetende dat het hun leven in gevaar kan brengen.

Verzoeker kan het bewijs voorleggen dat PRT Khost zelfs soms foto's op facebook post met Afghaanse personen erop hetgeen ook hun leven in gevaar brengt... (stuk 20).

- Aangaande eerdere vervolging

Verweerster betwist evenwel niet het werk dat verzoeker vroeger heeft gedaan, volgens verweerster zijn de verklaringen van verzoeker hierover wel plausibel en wordt een begin van bewijs voorgelegd (niettegenstaande het hier evenzeer over kleurenkopies gaat die verweerster aldus hier wel en op een ander vlak niet in aanmerking neemt).

Echter is verweerster van mening dat verzoeker aan problemen kan ontkomen door te verhuizen naar Kabul. Dit laatste zal onder het tweede middel worden besproken.

Verzoeker wenst nu reeds op te merken dat ook zijn eerder werk een probleem heeft gesteld, verzoeker was immers niet voor niets in het bezit van een wapenvergunning om zich te verdedigen. Verzoeker kreeg zelfs een dreigbrief van de taliban.

Dat dit enkele jaren terug gebeurde kan geen afbreuk doen aan het feit dat het duidelijk is dat verzoeker dus reeds aan vervolging werd blootgesteld in het verleden (art. 48/7 Vw.). Verweerster heeft hier echter geen enkele rekening mee gehouden, niettegenstaande zij niet twijfelt aan de tewerkstelling en de plaats van tewerkstelling en de aanslag op de Salerno basis niet zo heel lang voor het vertrek van verzoeker gebeurde.

- Verklaringen over de problemen van verzoeker

Verweerster vervolgt tot slot haar negatieve beslissing met het feit dat zij evenzeer de ondervonden problemen bij de moskee ongeloofwaardig acht.

Zo zou het verhaal verteld bij de DVZ over de problemen bij de moskee afwijken van het verhaal hierover verteld bij het CGVS.

Echter heeft verzoeker vanuit zichzelf aangegeven dat het verhaal bij DVZ verkeerd was. Het is niet omwille van het feit dat dit niet opgenomen werd in de e-mail met het doorgeven van fouten dat verzoeker naderhand er niet kon bij stilgestaan hebben dat er nog een fout was, immers uit eigen beweging heeft hij dit recht gezet, het is niet nadien dat op tegenstrijdigheden werd gewezen. Verzoeker is er zelf over begonnen:

"Maar in ander interview staat dat we moskee binnen kwamen en dat imam gedood werd, maar dat is niet correct. Ik zal het nu juist vertellen." (administratief dossier verweester, gehoorverslag dd. 13 januari 2013, p. 10).

- Besluit

Verzoeker is van mening dat verweester niet redelijkerwijze kon oordelen dat er geen elementen te weerhouden vallen in het kader van art. 48/4 j. 48/7 Vw.

Vooreerst wordt de eerste tewerkstelling van verzoeker niet betwist, het is evenwel duidelijk dat verzoeker zich diende te wenden onder andere tot de Salerno Basis dewelke een mikpunt is geworden van de taliban.

Verzoeker had klaarblijkelijk ook al eerder problemen met de taliban, zo heeft hij onder andere een dreigbrief van hen gekregen.

Verzoeker verzette zich dan ook op de duur tegen de manier van handelen van de taliban gezien dit verleden en is een samenwerking begonnen met de mensen van PRT. Verweester kon niet redelijkerwijze oordelen dat de bewijzen voorgelegd door verzoeker hiervan "vervalsingen" zouden zijn nu het vermelde "gegrond onderzoek" naar deze valsheid al zeker ontbreekt in het administratief dossier.

Bovendien is verzoeker van oordeel dat hij wel degelijk details kon weergeven omtrent deze werkzaamheden en dat gezien het geheel van omstandigheden en het verleden verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker stelt dat uit talrijke informatie blijkt dat de geweldsincidenten in geheel Afghanistan stijgen en dat burgers hiervan het slachtoffer worden. Uit een lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA leidt verzoeker een zware verslechtering af van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict in bijna alle provincies van Afghanistan.

De huidige toestand in de stad Kabul is ondertussen sterk veranderd door de vele IDP's die reeds in de stad aanwezig zijn. Omdat hij er niet over een netwerk beschikt, meent verzoeker dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten en in armzalige toestanden zal terechtkomen. De veiligheidssituatie in de stad Kabul is volgens hem uiterst precair en gevaarlijk. Hij wijst erop dat deze situatie steeds aan de hand van de meest actuele situatie moet beoordeeld worden. Hij benadrukt dat hij in Kabul geen leven kan opbouwen. Hij stelt er niet te beschikken over een veilig, laat staan een redelijk vestigingsalternatief. Hij merkt op dat het argument dat hij een gezonde jongeman is die in het verleden in Afghanistan niet slecht verdiende, onvoldoende is om te kunnen besluiten dat een intern vestigingsalternatief zomaar voor hem voorhanden zou zijn. Tevens wijst verzoeker erop dat Islamitische Staat vaste voet aan bodem heeft gekregen in Afghanistan. Voorts verwijst verzoeker naar een rapport waaruit hij afleidt dat er in Kabul verschillende zelfmoordaanslagen hebben plaatsgevonden, die wel degelijk een invloed hebben op het leven van de burgers. Verzoeker wijst er verder op dat uit rapporten blijkt dat het aantal gewapende groeperingen, alsook het aantal burgerslachtoffers toeneemt.

Verzoeker meent dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP zal worden, omwille van het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan, waardoor uit België uitgewezen Afghanen niet als "terugkeerders" worden beschouwd en voor de Afghaanse overheid dus niet bestaan. Bijgevolg zal hij worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Hij zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Het is onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijke toegang tot basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontczegd, aldus verzoeker. Hij wijst er ook op dat ook "terugkeerders" zich in een precaire positie bevinden en een

bijzondere categorie van "people of concern" vormen. Hun toestand is vergelijkbaar met die van ontheemden. Hij wijst er tevens op dat verschillende ngo's hebben aangedrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Hij wijst erop dat hij reeds zeven jaar zijn land van herkomst heeft verlaten en dat hij zich in een uiterst kwetsbare positie bevindt.

Tot slot voert verzoeker aan dat de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. *"Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van een gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische staat zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift acht rapporten (stukken 3-5, 7-9, 11 en 21), tien artikelen (stukken 10, 12-19 en 22), een foto van hem op een reclamebord en de foto op zijn "bijlage 26" (stuk 6), een afdruk van de Facebookpagina van PRT Khost (stuk 20).

Per drager brengt verweerder op 6 november 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul"* van 12 oktober 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota vier bijkomende stukken neer over de situatie in Kabul alsook de originelen van stukken waarvan reeds kopie werd neergelegd bij het Commissariaat-generaal (taskara en licentie van verzoekers bedrijf) en die reeds besproken werden in de bestreden beslissing (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Waar verzoeker stelt dat er wel degelijk een fysieke gelijkenis is tussen de foto van een persoon op een reclamebord en hemzelf (verzoekschrift, stuk 6), dient erop gewezen dat uit de volgende vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing: *"Dat bord nauwkeurig bekeken en ook vergeleken met de foto's van de andere borden die u voorlegt, maakt echter duidelijk dat het hier om een vervalsing gaat van uw kant. Uit de kleurenkopie van de foto blijkt duidelijk dat uw beeltenis hier achteraf werd opgeplakt. Er zijn immers een duidelijk kleurverschil en een lijn te zien op de plek waar u staat en ook de rode en groene kleur van de boog die over heel het bord loopt gaan niet door achter u die aan het telefoneren is (zie kleurenkopie van foto die u heeft neergelegd in de map 'documenten' in uw administratief dossier). Bovendien blijkt uit de vertaling dat er zelfs een fout staat in de tekst die op dit bord wordt afgebeeld. In plaats van het woord 'samenwerken' werd het woord 'Afghani' (de Afghaanse munteenheid) gebruikt (zie vertaling door tolk tijdens interview, CGVS gehoor 13/01/2015, p. 10). In vergelijking met de foto's*

van de andere borden die u neerlegt is tot slot op te merken dat op dit bord boven uw beeltenis in de rechter bovenhoek het logo van ISAF vermeld wordt, maar dat dit op geen enkel van de andere borden zo is. Op alle andere borden staat het logo van het Afghaanse leger en van de regering. U heeft geen enkel idee hoe het zou komen dat alleen op dit ene bord achter uw beeltenis het logo van ISAF staat (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 12).” Terecht kon geconcludeerd worden dat het hier om foto's gaat die duidelijk gemanipuleerd werden zodat deze dan ook geen bewijswaarde hebben. Hoe dan ook gaat het blijkens de bestreden beslissing slechts om kleurenkopieën en blijft verzoeker in gebreke te verklaren waarom hij niet de originelen kan neerleggen.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat op voormelde foto het logo van ISAF te zien is, terwijl dit op de andere foto's van borden niet het geval is, blijft verzoeker in gebreke hiervoor een afdoende verklaring te geven. Op welke manier zijn gratuite stelling in onderhavig verzoekschrift dat “het louter veronderstellen dat omdat op het ene bord ook nog een logo staat van het Afghaanse leger terwijl op het andere van ISAF onvoldoende [is] om de geloofwaardigheid van de foto's onderuit te halen”, een verklaring zou kunnen zijn voor dit verschil, kan niet worden ingezien. Het louter ontkennen van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal is immers geen dienstig verweer. Bovendien wordt het voorgaande niet “louter verondersteld”, zoals verzoeker beweert. Er dient tevens op gewezen dat deze vaststellingen duidelijk het “onderzoek” zijn waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen; dit kan eenvoudig worden afgeleid uit een lezing van deze beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk voldoende details kon geven met betrekking tot zijn betrokkenheid bij PRT en dienaangaande verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn gehoor, dient erop gewezen dat het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, geen dienstig verweer is. Op welke manier verzoekers persoonlijke betrokkenheid bij PRT zou kunnen blijken uit de bijgevoegde Facebookpagina van PRT Khost (verzoekschrift, stuk 20), kan niet worden ingezien. Dit heeft immers geen betrekking op verzoekers persoon en zijn naam wordt er niet vermeld.

Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de dreigbrief van de taliban die verzoeker zou hebben gekregen: “In derde instantie dient er nog kort iets gezegd te worden over de brief die u 4-5 jaar geleden verklaart te hebben verkregen vanwege de taliban, nog voor alle problemen begonnen die tot uw vertrek hebben geleid. U bevestigt hieromtrent letterlijk dat u er nooit over gedacht heeft omwille van deze brief het land te verlaten (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 4). En daarbij stelt u even later duidelijk dat toen u N.Q. van de taliban, die u de brief zou verstuurd hebben, ontmoette en u hem beloofde de regering niet meer te steunen en dat hij u dan zou gezegd hebben dat u niet meer in de targetlijst van de taliban stond (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 5). Verder voegt u toe te hebben vernomen dat deze N.Q. intussen 2 jaar geleden gestorven zou zijn en u heeft verder ook niets meer vernomen van zijn collega's (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 5). Het is dus duidelijk dat deze brief niet meer kadert binnen uw huidige vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Daarbij komt dat u er nooit eerder dan bij uw 2e interview op het CGVS ook maar iets van vermeld heeft, u zou deze brief vergeten zijn geweest, maar uw neef stuurde hem mee op met uw taskara (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 5-6). U dan gevraagd wat er precies in deze brief geschreven staat, stelt u dat niet in detail te weten want u heeft het niet gelezen, het is immers een brief van 4 jaar geleden. U hebt het wel ooit gelezen maar vond het niet meer zo belangrijk om dat nu nog te weten en daar nu nog uitleg over te geven (CGVS gehoor 11/02/2015, p. 6). Met dergelijke verklaringen maakt u duidelijk dat deze brief niets te maken heeft met uw huidige vluchtaanleiding en uw vrees voor een recente terugkeer.” In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet element aan waarom hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst wel nog vervolging zou dienen te vrezen omwille van deze dreigbrief en komt hij niet verder dan de blote bewering dat het feit dat dit enkele jaren geleden gebeurde, geen afbreuk kan doen aan het feit dat hij reeds aan vervolging werd blootgesteld in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Dat iemand in het bezit is van een wapenvergunning in een land als Afghanistan is op zich geen bewijs van het feit dat iemand werkelijk persoonlijk vervolging vreest.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS “spontaan” melding maakte van het feit dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verkeerd waren, dient erop gewezen dat hij bij aanvang van het gehoor verklaarde dat het interview op de DVZ goed verliep (gehoorverslag CGVS 13 januari 2015, p. 3). Daarenboven doet dit geen afbreuk aan de pertinente opmerking in de bestreden beslissing dat dit interview hem twee keer werd voorgelezen, dat hij weliswaar opmerkingen maakte bij de vertaling van ander, minder belangrijke gegevens, doch dat het niet aannemelijk is dat hij tweemaal niet goed oplette wanneer het over een dergelijk cruciaal element uit zijn relaas ging, dat de directe aanleiding vormde om zijn land van herkomst te ontvluchten. Bovendien werden zijn verklaringen hem op de DVZ reeds voorgelezen in het Pashtou en bevestigde hij

met zijn ondertekening uitdrukkelijk dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De originele stukken (taskara en vergunning van zijn bedrijf) doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. De taskara is niet meer dan een bevestiging van verzoekers identiteit die niet in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot de vergunning van zijn bedrijf stelde de bestreden beslissing reeds vast dat verzoekers verklaringen dat hij een eigen machine-verhuurbedrijf had niet worden betwist. Enkel verzoekers tewerkstelling bij de PRT en de hierdoor gekregen problemen met de taliban die aan de basis van zijn asielaanvraag liggen staan ter betwisting.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus "*Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De rapporten en artikelen bij onderhavig verzoekschrift (stukken 3-5, 7-19 en 21-22) en ter terechtzitting neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9) liggen immers in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en zijn dan ook niet van aard om aan te tonen dat dit laatste onjuist of achterhaald zou zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, naar de normen van uw land van herkomst, zeer welstellend was in Afghanistan. Om te beginnen kan uit uw verklaringen worden opgemaakt dat u economisch gezien van goede afkomst bent. U vertelt over de kippenboerderijen van uw familie die verkocht werden voor 8 miljoen Pakistaanse roepies (wat overeen komt met meer dan 68 000 euro) (CGVS gehoor

13/01/2015, p. 11). U heeft het ook over uw echtgenote die bij haar zus verblijft nu en mee wordt onderhouden door diens man die in Dubai werkt (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 14). Wanneer u verder gevraagd wordt naar de huidige financiële situatie van uw familie in Afghanistan, stelt u dat het op dat gebied goed gaat met hen en dat ze financieel geen problemen hebben (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 16). Daarbij komt dat u zelf een eigen bedrijf had dat machines verhuurde, waarmee u goed uw onderhoud verdiende (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 13). De bedragen die u daarna stelt te hebben verdiend met uw werk bij de PRT komen, zoals blijkt uit bovenstaande argumentatie, weinig aannemelijk over. Maar uit uw verklaringen blijkt wel dat u ook de laatste jaren voor uw vertrek goed moet verdiend hebben naar Afghaanse normen. Wanneer u gevraagd wordt of u een paspoort had en of u daar soms mee reisde dan stelt u naar Tadjikistan, naar Dubai en naar India te zijn gereisd en dit met vrienden op vakantie. Voor deze vakanties diende u telkens een waarborg te betalen om een visum te kunnen bekomen. En u noemt daarbij bedragen op van 150 dollar voor Dubai, 200 dollar voor Tadjikistan en 1200 dollar voor India (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 6). De vaststelling dat u dergelijke bedragen zomaar kon neertellen voor plezierreisjes met uw vrienden toont aan dat u behoorlijk welstellend was in Afghanistan. Deze vaststellingen in combinatie met het feit dat u een gezonde jonge man bent, dat u Dari, Pashtou en ook wat Engels spreekt en al de nodige werkervaring heeft gehad in Afghanistan –u had immers een eigen bedrijf- laten het CGVS toe te oordelen dat u in staat bent uw leven opnieuw op te bouwen in Kabul stad. Uw verklaring dat u nooit naar school zou zijn geweest, buiten 8 jaar naar de madrassa (moskeeschool), rijmt absoluut niet met het latere beroepsprofiel dat u voorlegt als bedrijfsleider en verantwoordelijke voor verschillende mensen en kan ook niet rijmen met de wijze waarop u overkomt tijdens de verschillende interviews. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkele vorm van onderwijs hebt genoten in Afghanistan. En tot slot blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u een vriend heeft in Kabul stad, A.Q. genaamd, bij wie u vroeger soms wel enkele dagen verbleef als u in Kabul was (CGVS gehoor 13/01/2015, p. 13). U zou nu geen contact mee met hem hebben maar dit uiteraard wel kunnen herstellen bij terugkeer. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker aanvoert dat het argument dat hij een gezonde jongeman is die in het verleden in Afghanistan niet slecht verdiende, onvoldoende is om zomaar te kunnen besluiten dat een intern vestigingsalternatief zomaar voor hem voorhanden zou zijn, dient vastgesteld dat uit hoger geciteerde motivering blijkt dat niet "zomaar" werd besloten dat er voor verzoeker een intern vestigingsalternatief voorhanden omdat hij een jongeman is die in het verleden goed verdiende in Afghanistan. Dergelijke gratuite bewering, die niet meer is dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder deze *in concreto* te trachten te weerleggen, kan geenszins afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul-stad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Het verwijzen naar algemene rapporten, die geen betrekking hebben op zijn persoon, is voorts onvoldoende om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan zijn lot zou worden overgelaten, daar verzoeker dit *in concreto* dient aan te tonen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER